

Equips Mare de Déu
Catalunya i Menorca

He d'agrair als Equips de la Mare de Déu que em van demanar fer aquesta comunicació per a la trobada de fi de curs. Aquestes feines ajuden a ordenar moltes idees que tenim di. sseminades. Amb en Francesc Borda varem decidir de què parlar i vam decidir fer-ho sobre aquest tema que té uns pressupòsits. Primer, dir que parlem de "La interioritat", per no anunciar-ho com "l'espiritualitat", cosa que explicaré una mica més endavant.

La interioritat de l'èsser humà a principis del segle XXI

Josep Lluís Sociás

Consiliari del Sector A-L

Trobada de Fi de Curs del sectors A-L, D-I-M i E-G de Barcelona

Però en dir: "La interioritat de l'èsser humà a principis del segle XXI", pensem en l'home i en la dona actuals. Avui està de moda dir: "tots i totes; companys i companyes,...". No sé si sempre cal especificar tant.

És que som iguals els homes i les dones? Som diferents els barons i les femelles? Sí a la primera qüestió; i sí a la segona. Però cal explicitar-ho. Tots som persones. Som iguals en dignitat. Però alhora som diferents i no pas sols anatòmicament i, no diguem, fisiològicament. I, en conseqüència, psicològicament.

En l'antigor es creia la primacia de l'home sobre la dona per la seva força, i també –i això el feia creure's un déu– era el que posava la llavor per fecundar la "terra", la seva dona.

Va ser amb l'invent del microscopi que es va descobrir que l'home només posava "mitja llavor"; era la dona, la que aportava l'altra mitja (però més plena), i que a més procreava el fill. Aquesta dada donava "un tomb a la truita", donant a la dona més primacia sobre l'home.

Les dones, cal adonar-nos, són "casa": en elles s'acull el fetus, una nova vida. Cadascú –homes i dones– hem tingut la primera casa en el si de la nostra mare. Les dones són casa i, també ho són perquè reben en el seu si, l'espòs. Aquest "ser casa" és el seu "plus femení".

Són, a més, una casa que es perllonga en el seu hàbitat, a la seva llar. De fet, sovint les dones diuen al marit –el qual cada vegada col·labora més en les feines de casa–: "para'm la taula, renta'm els plats,..." com si fossin coses pròpies d'ella, però que delega al company.

Les dones són més arquetipus de la humanitat, perquè són capaces d'engendrar un nou ésser, inclòs (diuen els científics) pot arribar a ser sense la participació del baró (i naixeria una filla clònica).

“La interioritat de l'ésser humà a **principis del segle XXI**”. Diem aquesta època concreta perquè és la que vivim. És que estem encarnats com Jesús es va encarnar. Es va fer home, en un temps i un espai. Al darrer terç del segle passat (quan jo era jove) es deia: “*El cristià del futur serà místic o no serà*”. Alhora es proclamava: cal “*trobar Déu: amb la Bíblia a una mà i el diari a l'altra*”. I també, que havíem de “*Saber llegir els signes dels temps*”, tot fent referències a Joan XXIII, ho recordem en el 50è aniversari de la convocatòria del Concili Vaticà II.

He organitzat vuit punts per seguir un ordre:

1.- Solitud i silenci: “Tu, quan preguis, tanca't amb pany i clau” (Mt 6,6).

Els cristians encara no hem après prou la lliçó que Jesús ens proclama repetidament. Caldria tenir plena consciència que cal tenir espais de solitud i de silenci. Aquest és el rerafons de la interioritat.

Hauríem d'aprendre a “llegir el silenci”. Fins i tot la música té silencis.

Cal un silenci en moltes reunions per assimilar què diuen els altres.

En les reunions, a les empreses, hi ha un nou estil de fer proposat per l'economista holandès Arne de Vet. Diu que sovint moltes reunions acaben sense decisions; convindria una estratègia per a rentabilitzar les reunions; per fer-les més productives. Aconsella parlar menys per estimular la innovació. La creativitat es desenvolupa més si no hi ha el binomi múltiple de parlar i alhora pensar el que diu l'altre; des de la psicologia social es recomana interrompre la conversa cada cert temps per a pensar en silenci.

A la nostra parròquia, Josep M. Cusachs va dirigir un curs de lectors on ens deia que calia marcar els silencis en la lectura. Especialment matisant les comes i, fins i tot fer-les on no hi són per donar més sentit al text.

Recordo, a tall d'exemple, que una dona ens explicava *l'hora que havia canviat la seva vida*. Ens deia que sempre anava atrafegada atenent tota la família, fins que va descobrir que, una hora abans d'aixecar-se tots els de la seva casa, ella podia aprofitar el silenci de la llar i que ningú la destorbés per fer aquest temps d'oració, per estar a soles amb Déu Pare. Aquest silenci i aquesta solitud li va fer capgirar el seu estrès i li va donar pau i capacitat per fer-ho tot sense neguit.

2.- Interioritat versus espiritualitat: "Plató encara viu".

La nostra societat actual arrossega un problema de ben antic. És el problema de la dicotomia de cos i esperit. El maniqueisme va entrar molt fort a la societat amb un platonisme que ens feia creure que l'esperit està tancat a la presó del cos. Això ha donat unes falses espiritualitats, les quals perviuen malgrat el temps transcorregut i malgrat les ciències modernes.

Cal adonar-nos, però, que som una unitat. No podem separar el cos de l'esperit: fer-ho provoca la mort.

És clar que ens enfrontem a un problema doble. Cal tenir un equilibri per no caure per cap dels dos extrems: un, evadir el cos (puritanisme) i, l'altre -on cau molta gent avui- que és el culte al cos (excés d'atenció).

D'una manera molt simple, el maniqueisme ens diu que "tot el que és corporal és negatiu" i, en contraposició, que tot el que ve "de l'esperit tot és bo".

Això no és cert, doncs el mal que podem fer amb el cos, com és caure per la força de les passions, en definitiva, ens humilia.

En canvi la supèrbia, la vanitat i l'orgull, propis de l'esperit, encara ens fan sentir més prepotents davant Déu i els germans. Per això crec que són pitjors els pecats de l'esperit que no pas els de la carn.

Cal viure una "nova espiritualitat" que unifiqui la nostra realitat cos – ment. Una unitat indivisible, sense dualismes.

És bo recordar aquí al jove ric de l'Evangeli que ens dibuixa sant Mateu (19,16). Aquell home no accepta el que li proposa Jesús i marxa perquè "era molt ric". És clar, la màxima riquesa és el seu jo (no tant els seus diners). Era ric de si mateix.

Encarnació de Jesús en totes les dimensions

Encara més: si Jesús s'encarna, com pot ser dolenta la carn? Jesús es fa home amb totes les conseqüències.

Adonem-nos que Jesús a Canà de Galilea fa el miracle del vi. I també a l'inici de la seva vida pública realitza el miracle de la multiplicació dels pans i dels peixos. I durant la seva vida, fins la nit abans de ser lliurat, fa una festa contínua: parla del Regne de Déu i participa en banquets com a signe que ja és instaurat aquest Regne del Cel; especialment amb el sant sopar, on renta els peus als deixebles i els reparteix el pa i el vi.

Això sí, sempre hi haurà qui s'escandalitzarà de Jesús, tal com esmenta Mateu (11,19): "*A qui compararé la gent d'aquesta generació? Són com els nois que seuen a les places i criden als seus companys dient-los: "Toquem la flauta, i no balleu; cantem complantes, i no us planyeu!" Perquè ha vingut Joan, que no menja ni beu, i diuen: "Té el dimoni, ha perdut el seny"; ha vingut el Fill de l'home, que menja i beu, i diuen: "Aquí teniu un golut i un bevedor, amic de publicans i pecadors." Però les obres de la saviesa acrediten que és justa.*"

3.- Autoestima i assertivitat.

Molts llibres de formació, d'espiritualitat, de creixement personal, parlen d'autoestima, dels "Deu consells per a ser feliç", ... abans era l'Església o els directors espirituals els qui donaven pautes per arribar a ser sants, és a dir, per a ser homes en plenitud.

Autoestima és com una paraula màgica que crea esbalaïment a moltes persones, però que de sí, és la *capacitat de ser un mateix*. De fet, tenim un farcell de capacitats des del nostre naixement. També, al llarg de la vida es formen d'altres potencialitats que es van creant tot vivint.

Per a una veritable autoestima cal una plena acceptació de la pròpia realitat. És el pas previ i necessari.

Mai hem de renunciar a ser plenament un mateix. És meravellós veure tantes parelles que s'estimen. Moltes han fet 24 ó 36 ó 48 anys de casats! Molts matrimonis mai no s'han separat des del dia que van contraure matrimoni. Ni la feina, que sovint obliga a desplaçaments, els ha separat.

Com és que hi ha gent que parlen de la seva "*media naranja*" per a donar expressió d'unitat entre tots dos. S'ha d'anar en compte. Cada un és una unitat!

Ningú no ha d'abandonar la pròpia personalitat. Cal ser un mateix.

Assertivitat és una altra paraula amb una força especial, la qual en definitiva expressa la confiança en un mateix.

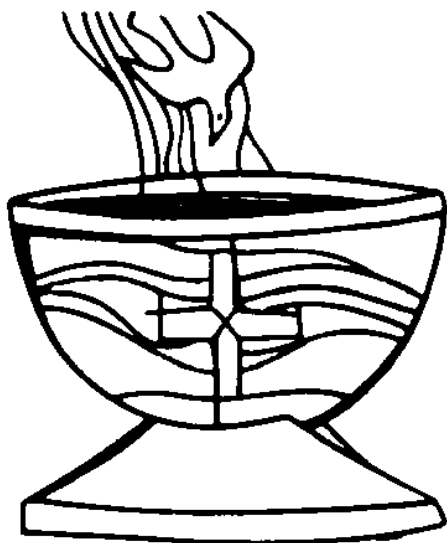
Un exemple prou conegut és en Dale Carnegie, un gran comunicador que donava Cursos de "parlar en públic" en un excel·lent hotel de Barcelona. El seu secret era: parlar del que un sap. Quina cosa més simple, però certa. Fins i tot una "simple costurera" pot ser una meravellosa comunicadora del que ella realitza. Actualment ho veiem en molts centres on es donen tallers de manualitats, en els quals, persones que tota la vida han desenvolupat un ofici, són capaços de transmetre les seves habilitats a d'altres, i fan, en definitiva, uns tallers artístics de gran qualitat.

Cadascú tenim unes dimensions de comunicar el que sabem i vivim.

Per acabar aquest apartat, recordo el cas del monjo novici que amb entusiasme demanava al seu prior què més havia de fer per ser un bon religiós. I el seu superior li va respondre: Vols seguir a Déu? Doncs no miris el que et falta, mira més aviat el que et sobra.

Hi han moltes coses externes que ens impedeixen realitzar-nos segons les nostres capacitats.

4.- Tres exemples de vida interior

1

Imaginem que tenim varies copes de diferents mides i formes, ¿quina és la felicitat dels recipients? Oi que la seu desig és estar plens a vessar? Doncs el mateix passa amb nosaltres. Cadascú som ben diferents i la nostra plenitud és desenvolupar les nostres capacitats, estar plens de tot allò que dóna sentit a la nostra vida. També, com no!, la nostra vida en Déu.

2

És clar que si tenim una copa, la voldrem omplir d'allò millor i més bo. El que ens succeeix és que sovint la nostra copa –nosaltres– és plena de pedres, de sorra, de coses inútils, està plena de coses nostres.

Cal buidar-la per omplir-la de l'esperit sant. Cal que la omplim de tot allò que dóna plenitud a la nostra existència. També, com no, de Déu.

3

Recordes les masies antigues? La gran majoria tenien un pou. Era necessari per a la vida de la família. També nosaltres tenim un pou. És el nostre pou interior. Serà bo que el descobrim. Ben segur que caldrà netejar-lo. Treure pedres, brossa, malesa, ... tot el que impedeix mirar endins i veure l'aigua cristal·lina que hi ha al nostre interior.

Aquesta aigua cristal·lina la podem identificar amb Déu.

Tot seguint amb l'exemple del pou, que molts d'ells tenen la mateixa veta d'aigua, podem descobrir que hi ha com una mena de vasos comunicants amb altres persones: tots tenim una mateixa aigua. Tot això ens identifica i ens comunica. També sentirem la presència de Déu.

5.- La música, un do joíós de comunicació.

Tinc una experiència meravellosa amb uns molt bons amics de França: el sogre de Pierre-Loup agonitzava, i em van demanar d'anar a veure'l i fer una pregària, doncs era a l'hospital prop de Carcassone. Aquest home ja gran, era molt agradable. Jo el vaig conèixer a casa seva camí de Lourdes i també jo els havia acollit a casa meva a l'estiu. Em feia impressió aquell home que, malgrat la seva edat, havia estat tan viu, tan alegre, tan juvenívol, ... veure'l postrat allà en un llit de l'hospital, ja gairebé en coma. En arribar jo al centre hospitalari, hi era l'esposa i també la filla mitjana. Li tenien agafada una mà cada una d'elles. Varem fer una senzilla cerimònia de la Unció dels malalts i vam resar plegats els parenostre.

Després varem restar en silenci. I va ser en aquell moment que la filla va començar a xiuxiuejar una melodia. De seguida la mare s'afegí i van entonar aquella música dolça que –després em van explicar- el mateix malalt els hi havia cantat en la seva infància. Aquella música, aquelles veus, aquella melodia va anar envoltant l'ambient i va fer que ens trobéssim en un agradable clima de comunicació, en el qual l'home terminal va obrir els ulls i la seva cara es transformà plena de pau i serenor.

Quina força té la música que desvetlla els moribunds, que entusiasma les persones. Que comunica amb intensitat. Que omple de sinèrgies la vida de les persones.

6.- Viure la realitat. El goig d'existir

Per algunes persones, els cristians tenim mala fama de ser persones que no toquem de peus al terra. Com si només miressin al cel. Com si només ens preocupés el món espiritual. El mateix Jesús, però, ens ajuda a veure la realitat de la vida a partir de les evidències. De veure les coses tal com son.

Hi ha una evidència ben clara i ben forta que és l'evidència de la nostra existència. Això ens ajuda a viure la realitat. No hem de tenir somnis quimèrics, que l'únic que fan és evadir-nos d'allò més real de la nostra vida.

Hem de saber trobar el goig d'existir.

Si som assenyats, alhora descobrirem també l'evidència de l'existència de Déu. Quin goig descobrir-lo en la bellesa del món, de la vida, de les coses creades!

No veus que tot et parla de Déu? Com deia el teòleg, per la persona que creu, tot és signe. Com deia el poeta, per la persona que estima, tot és signe.

Aquell sant pare, que molts vam tenir el goig de conèixer, en Joan XXIII, deia aquesta famosa frase: "Tan important és estimar, com deixar-se estimar".

Aquí podríem afegir: En estimar, estimar amb amor del Pare. En deixar-nos estimar, estimar amb amor del Fill. Així, en les nostres relacions amb la gent, amb la família, amb els fills, amb l'espòs, amb l'esposa,... estimar paternalment, filialment. També, com no!, estimar amb tot l'Esperit.

7.- La presència de l'Esperit a la nostra vida.

Qui no ha perdut coses en el viure diari? Les hem trobades? O mai més les hem vist?

Hi ha un secret per trobar les coses. Alguns diuen que cal resar a santa Elena (que va 'trobar' la creu de Crist), altres diuen que cal encomanar-nos a d'altres... Jo crec que el que hem de fer quan no trobem una cosa, el que cal fer és cercar-la on és!

Per això és necessari que cada un de nosaltres estem on hem de ser. Hem de ser al nostre lloc, per tal que l'Esperit Sant pugui trobar-nos.

I, quin és el nostre lloc? El nostre lloc és estimar. És la nostra postura, és el nostre estil de ser seguidors de Jesús. Estimar sempre, fins i tot a l'enemic. Estimar l'enemic és com el marge de l'autopista que dóna seguretat. Ens confirma que l'amor que tenim als nostres amics, no és egoista, no té un interès, no és possessiu,... sinó que és un amor d'amistat veritable.

8.- També St. Pau ens parla avui:
“Ja no sóc jo que visc, és Crist qui viu en mi” (Gal 2,20)

Podríem posar la imatge de l'espelma (és un exemple molt lluminós). L'espelma està formada per la cera, el ble i la flama. Crist és el ble que viu en mi, que sóc la cera. I la flama és l'Esperit.

Nosaltres hem de ser bona cera, ben amassada, però el ble és Crist que viu en mi. El foc de l'Esperit és fa flama en aquesta espelma.

No hi ha prou amb ser cera. La cera tota sola, sense el ble, no pot aconseguir tenir la flama. A més la cera sola, prop del foc de l'Esperit, es fondria inútilment i restaria estèril.

Cada un de nosaltres tenim el do d'haver estat batejats en aquest Esperit que Jesús ens comunica per l'amor que ens té a imatge de Déu Pare.

Nosaltres som enviats a anunciar i a compartir aquest Amor.

Josep Lluís Socías
Consiliari del Sector A-L
Trobada de Fi de Curs del sectors A-L, D-I-M i E-G
de Barcelona

